U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **I. D.**, zast. JUDr. Štěpánem Maškem, advokátem se sídlem Jablonec nad Nisou, Komenského 21a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, čj. OAM-427/VL-07-12-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2007, č. j. 60 Az 49/2006 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Štěpánu Maškovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2006, čj. OAM-427/VL-07-12-2006, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podanou žalobu Krajský soud v Ostravě zamítl. Podle názoru soudu měl správní orgán dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobce o udělení azylu. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. V projednávané věci je podle soudu zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. Žalobce v řízení opakovaně sdělil, že zemi původu opustil

pro problémy s vymahači výpalného, kdy po odmítnutí zaplatit 1000 USD byl zbit tak, že musel být hospitalizován a bylo mu vyhrožováno dalším násilím. Na policii se neobrátil a policii nepravdivě sdělil, že se popral s kamarádem. Původcem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu mohou být i soukromé osoby, ale podstatný je přístup státní moci k nezákonnému jednání jednotlivců, tzn. zda státní moc negativní jevy potírá nebo je toleruje. Žalobce podle soudu nevyčerpal prostředky ochrany v zemi původu a nelze tak prokázat, že státní moc na Ukrajině nezákonné jednání soukromých osob toleruje. Namítal-li žalobce, že žalovaný porušil právo, pokud nerozhodl o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o překážce vycestování podle § 91 tohoto zákona, odkázal krajský soud na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 4 Azs 35/2003, které tento postup aprobuje.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Není pravdou, že by se na policii neobrátil. Před posledním fyzickým napadením ze strany vymahačů tak učinil a výsledek byl ještě horší. Za nesprávný považuje rovněž závěr soudu o tom, že státní moc nezákonné aktivity soukromých osob potírá. Stěžovatel důvěru v policejní orgány nemá. Jeho předchozí oznámení na policii situaci ještě zhoršila, pachatelé se vše evidentně ihned dozvěděli a svůj nátlak ještě zvýšili. V řízení před správním orgánem neměl stěžovatel dostatečný prostor k vyjádření. Pohovor byl činěn ve značném spěchu, řada skutečností, které uvedl, nebyla do protokolu zachycena. Rovněž u soudu nebyl stěžovatel přítomen, a nebyla tak šetřena zásada bezprostřednosti řízení. Stěžovatel nakonec i nadále trvá na tom, že žalovaný měl rozhodnout i podle § 14 a § 91 zákona o azylu. Absence výroků podle citovaných ustanovení činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problémy se soukromými osobami jako důvodem žádosti o azyl se Nejvyšší správní soud již dříve dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003-49, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, čj. 5 Azs 25/2003-94, www.nssoud.cz. Pokud jde o námitku absence výroků napadeného správního rozhodnutí podle § 14 a § 91 zákona o azylu, stěžovatel se sice dovolává toho, že měly být v rozhodnutí učiněny, nijak ovšem blíže neodůvodňuje, z jakých důvodů (na základě jakých skutečností) měl žalovaný podle těchto ustanovení rozhodnout. V tomto ohledu proto Nejvyšší správní soud odkazuje na své dřívější rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publ. pod č. 1336/2007 Sb. NSS *(à contrario)*. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu